

ת"פ 43036/05/18 - מדינת ישראל נגד חלמי גית

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 43036-05-18 מדינת ישראל נ' גית

לפני המאשימה:	כבוד השופט יוסי טופף
נגד הנאשם:	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יעלה הראל מפרקליטות המדינה - מחלקת הסייבר חלמי גית (עציר) ע"י ב"כ עו"ד מוטי אזולאי

החלטה

פתח דבר

1. לפניי מס' טענות מקדמיות שהגיש הנאשם, בהתאם להוראות סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**").
2. יצוין כי במסגרת הדיון שהתקיים במעמד הצדדים ניאות הנאשם להצעת בית המשפט לפיה לא תינתן החלטה בשלב זה בחלק מהבקשות, והנאשם יהא רשאי להעלותן בהמשך ההליך. עם זאת, הנאשם עמד על דעתו כי שתיים מהטענות המקדמיות תידונה כבר עתה, עוד טרם מענה לכתב האישום.
3. שתי הבקשות המקדמיות נשוא החלטתי זו הן כי בית משפט זה נעדר סמכות לשפוט את הנאשם, וכי יש להורות למאשימה לתקן את כתב האישום כך שתפורטנה כל העובדות המרכיבות את יסודות העבירה כמתחייב מהוראות סעיף 85(4) לחסד"פ, או לחלופין להורות על ביטול האישומים.

כתב האישום

4. כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם, ולימים תוקן, חובק חמישה אישומים, כדלקמן:

עמוד 1

אישומים ראשון ושני עוסקים בהונאות בכרטיסי חיוב, במסגרתם מיוחסות לנאשם ריבוי עבירות של הונאה בכרטיסי חיוב בנסיבות מחמירות לפי סעיף 17 סיפא לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (להלן: "**חוק כרטיסי חיוב**") יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

אישום שלישי עוסק במכירה פיקטיבית של טלפונים ניידים, ובמסגרתו מיוחסות לנאשם עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 סיפא ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין ומידע כוזב לפי סעיף 3(א)(1) לחוק המחשבים, התשנ"ה-1995.

אישום רביעי עוסק בפרסום מדריכים לביצוע עבירות מחשב, ובמסגרתו מיוחסת לנאשם עבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע לפי סעיף 498(א) לחוק העונשין.

אישום חמישי עוסק באיסור הלבנת הון, ובמסגרתו מיוחסות לנאשם מספר עבירות של איסור הלבנת הון לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000.

5. לפי כתב אישום, בקצירת האומר, החל משנת 2008 ועד ליום מעצרו - 24.4.2018, הנאשם הקים וניהל מיזם עברייני, אשר כלל מספר אתרי אינטרנט, שהיוו תשתית לביצוע עבירות פליליות ולהפקת רווח כספי לעצמו.

במהלך שנת 2008 הקים הנאשם אתר אינטרנט בשם "אלבורק" ובהמשך הקים אתר נוסף בשם "אלתנן" (להלן: "**אלבורק**", "**אלתנן**" או "**האתרים**", בהתאם).

בכתב האישום נטען כי לצורך ניהול האתרים הזדהה הנאשם בשם "**T3es**".

עוד נטען כי לצורך ביצוע התפעול השוטף של האתרים קשר הנאשם קשר עם האחרים, שזהותה אינה ידועה למאשימה והקנה להם מעמד של מנהלים זוטרים באתרים, בעלי הרשאות שימוש מוגבלות לצורך ביצוע פעולות שונות באתרים (להלן: "**המנהלים הזוטרים**"). נטען כי הנאשם הורה למנהלים הזוטרים כיצד לפעול באתרים ואיזה תוכן יש להסיר מהם. בנוסף, המנהלים הזוטרים, כולם או חלקם, סייעו לנאשם בביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה, ולעיתים היוו צינור להעברת כספים שהתקבלו מהמשתמשים השונים באתרים לידי הנאשם.

צוין כי לצורך כניסה לאתרים נדרשו המשתמשים להירשם, ללא עלות, וכל משתמש קיבל מספר מזהה סידורי, בנוסף לשם משתמש אותו בחר לעצמו. הנאשם פרסם והציג את האתרים באופן ברור ושאינו משתמע לשתי פנים כמיזם שנועד לצורך ביצוע עבירות של הונאה בכרטיסי חיוב, ובמועד רישומו של כל משתמש, קשר עמו הנאשם קשר לביצוע פשע של הונאה בכרטיס חיוב.

בכתב האישום צוין כי עד למועד סגירתו של אתר "אלתנן" נרשמו בו למעלה מ-1.3 מיליון משתמשים ייחודיים.

רישום ללא עלות לאתר זה הקנה למשתמש גישה לפורום נרחב שבו פורסמו פרטיות הגנבים של כרטיסי אשראי מרחבי העולם ובין היתר פורסמו גם פרטיות של אלפי כרטיסי אשראי שהונפקו על ידי חברות אשראי ישראליות, שחלקן היו שייכים לאזרחים ישראלים המתגוררים באזור השיפוט של מחוז תל אביב.

נטען כי כל משתמש יכול היה ליטול אחד או יותר מפרטי כרטיסי האשראי שפורסמו בפורום כרטיסי האשראי שבאתר, ולבצע באמצעותם עבירה של הונאה בכרטיס החיוב.

פורום כרטיסי האשראי נוהל על ידי הנאשם עצמו או באמצעות המנהלים הזוטרים, אשר דאגו בכל זמן נתון להשליט סדר בפורום, בהתאם להנחיותיו של הנאשם או בתיאום ישיר מולו.

בנוסף לפורום כרטיסי האשראי, כללו האתרים חלקים רבים נוספים שהיו פתוחים אך למשתמשים בעל דירוג גבוה באתר. משתמש באתר יכול היה לעלות בדירוג אם פעל בצורה ענפה בפורום כרטיסי האשראי. לחלופין, הנאשם הציע למשתמשים, בניהם ישראלים, לקנות מעמד VIP (להלן: "**משתמש VIP**"), שיקנה להם גישה לכל חלקי האתר תמורת תשלום חודשי בסך של \$30 או בעבור תשלום קבוע ללא הגבלת זמן בסך של \$200. יצוין כי הנאשם דרש שהתשלומים ישולמו באמצעות מטבע וירטואלי מסוג ביטקוין.

חלקי אתרים שהיו פתוחים למשתמשי VIP ולמשתמשים בעלי דירוג גבוה הרחיבו בין היתר פורום של מאגרי מידע; פורום שבו פורסמו פרטיות הגנבים של כרטיסי האשראי בעלי איכות גבוהה יותר, שטרם נחשפו בפורום כרטיסי האשראי הפתוח לכלל המשתמשים; מדריכים שונים אשר הגנו ידע המאפשר ביצוע עבירות כגון חדירה למחשב, העברת נגיפי מחשב. עוד צוין כי למשתמש VIP הותר גם לפתוח דיון חדש בחלק הפתוח לכלל המשתמשים, ולהציע למכירה את מכולתם, בין היתר פרטיות הגנבים של כרטיסי אשראי שונים.

באתרים פורסמו פרסומות רבות, הן בחלק הפתוח לכלל המשתמשים, והן בחלק שהיה פתוח למשתמשים בעלי מעמד גבוה או משתמשי VIP בלבד. צוין כי המפרסמים השונים באתר העלו פרסומות שונות אשר עסקו אף הן בפעילות עבריינית, כגון מכירת פרטיות של כרטיסי אשראי, מכירת מאגרי מידע, סחר במטבע וירטואלי ועוד. עבור פרסום באתר דרש וקיבל הנאשם מהמפרסמים השונים סכומי כסף שנעו בין \$100 לבין \$10,000, בהתאם לסוג ולהיקף הפרסום ומשך הזמן שבו הוצג באתר.

עוד צוין כי הנאשם אף הוא נהג לפרסם באתרים והציע במרמה, בעצמו או באמצעות המנהלים הזוטרים, למכור למשתמשים, ביניהם ישראלים מכשירי טלפון סלולרי במחירים מוזלים תוך הצגת מצג שווא.

צוין כי לצורך ניהול האתרים ועל מנת להסוות את מקורות הכנסתו דרש הנאשם מהמפרסמים ומהמשתמשים שביקשו לשדרג את מעמדם באתרים למעמד VIP ולהעביר אליו את סכומי הכסף במטבע ביטקוין לארנק וירטואלי שכתובתו צוינה בכתב האישום, ולעיתים ביקש שסכומי הכסף יועברו לארנקים וירטואליים שונים שהיו אף הם בשליטתו או בשליטתם של אחרים שפעלו מטעמו ובעבורו. עוד צוין כי לצורך ניהול האתרים ולשם

הסוואת הפעילות העבריינית באמצעותם, השתמש הנאשם בשירות שהסווה את מיקום השרת על גביו אוחסנו האתרים, ואף דילג בין חברות שרתים שונות לאחר שפעילותו העבריינית נחשפה על ידן.

נטען כי במסגרת ניהול המיזם העברייני, באמצעות האתרים וכתוצאה מהפעילות המתוארת צמח לנאשם, במישרין ובעקיפין, רכוש אסור בסך העולה על 30.5 מיליון ₪.

במסגרת האישום הראשון נטען כי במהלך שנת 2013 ועד למחצית שנת 2014, במספר רב של מועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, פורסמו בפורום כרטיסי האשראי שבאתר "אלבורק" פרטים גנובים של כרטיסי אשראי ובהם כרטיסים של חברות אשראי בישראל. מיד ובסמוך לאחר הפרסום, החלו משתמשים לבצע עסקאות באמצעות הכרטיסים שחלקן אושרו וחלקן לא אושרו על ידי חברות האשראי.

נטען כי בהיותו של הנאשם הבעלים הבלעדי של האתר "אלבורק" והאחראי על פורום כרטיסי האשראי באתר, בעצמו או באמצעות המנהלים הזוטרים, הוא הקים והפעיל תשתית לביצוע הונאות בכרטיסי חיוב, בכמות ובהיקף נרחב, בנסיבות מחמירות. עוד נטען כי הנאשם השתמש בצוותא חדא עם המשתמשים הישראלים בכרטיסי חיוב, בכוונה להונות בנסיבות מחמירות. צוין כי נסיבות המחמירות נובעות מריבוי המקרים ומשיטת ההפצה והפרסום של פרטי הכרטיסים באתר "אלבורק", אשר הוקם ותוחזק על ידי הנאשם או מי מטעמו.

במסגרת האישום השני נטען כי החל מתחילת שנת 2015 ולפחות עד חודש יוני 2016 פורסמו בפורום כרטיסי האשראי שבאתר "אלתנן", במועדים רבים, מאות אלפי פרטים גנובים של כרטיסי אשראי, וביניהם למעלה מ-2,500 כרטיסים שהונפקו על ידי חברות אשראי בישראל. מיד ובסמוך לפרסום פרטי האשראי, החלו המשתמשים באתר לבצע עסקאות במרמה באמצעות פרטי הכרטיסים, כשחלקן אושרו וחלקן לא אושרו על ידי חברות האשראי.

נטען כי בדרך זו בוצעו הונאות ביותר מ-800 כרטיסי אשראי שפורסמו באתר, אשר היו שייכים לנפגעי עבירה ישראלים על ידי משתמשים באתר.

נטען כי במעשיו אלה, הנאשם בהיותו הבעלים הבלעדי והמנהל של האתר "אלתנן" והאחראי על פורום כרטיסי אשראי בעצמו או באמצעות המנהלים הזוטרים, הקים והפעיל תשתית לביצוע הונאות בכרטיסי חיוב, בכמות ובהיקף נרחב ובנסיבות מחמירות. בנוסף נטען כי הנאשם השתמש בצוותא חדא עם משתמשים באתר, בכרטיסי חיוב רבים בכוונה להונות בנסיבות מחמירות.

במסגרת האישום השלישי צוין כי במסגרת הפעלת האתרים פרסם הנאשם פרסומים כוזבים בהם הציע למכירה מכשירי טלפון ניידים במחירים מוזלים, ביוזעו כי אין בכוונתו לספק את המכשירים למשתמשים הרוכשים, לאחר שישלמו את תמורתם. צוין כי בעקבות הפרסומים הכוזבים וכתוצאה מהם שלמו משתמשים רבים כספים עבור רכישות שביצעו באמצעות מטבע ביטקוין, מבלי שקיבלו את תמורתן. נטען כי לאחר העברת התשלומים לארנק

הווירטואלי שהיה מצוי בשליטת הנאשם או לארנק וירטואלי אחר שבשליטת מי מטעמו, חסם הנאשם את הרוכשים מלהיכנס לאתר, ולאחר פרק זמן מסוים כתב באתר בכזב, בעצמו או באמצעות המנהלים הזוטרים תגובה הנחזית להיות כאילו נכתבה בשמו של הרוכש, ובמסגרתו הודה על קבלת המוצר שהזמין לידיו.

עוד נטען כי הנאשם הורה למנהלים הזוטרים למחוק כל הודעה באתרים שבה הלינו משתמשים בגין מעשי מרמה שהתרחשו באתר וכן לחסום את אותם משתמשים הטוענים כי הונו.

במסגרת האישום הרביעי נטען כי הנאשם פרסם, ואפשר לאחרים לפרסם מדריכים מוסרטים המדריכים כיצד לבצע עבירות מחשב, וכיצד להקל על ביצוע העבירות מסוגים שונים או למנוע את גילויין. המדריכים הוכנו על ידי הנאשם או על ידי אחרים, ופורסמו באתרים בחלק שהיה פתוח למשתמשים בעלי דירוג גבוה או למשתמשי VIP.

במסגרת האישום החמישי נטען כי כתוצאה מהפעילות העבריינית באתרים צמח לנאשם, במישרין או בעקיפין, רכוש אסור בסך שאינו פוחת מכ-1,072 BTC ששווין נכון למועד הגשת כתב האישום המקורי מוערך בכ-30.5 מיליון ₪. לאור זאת נטען כי במסגרת המיזם העברייני באמצעות האתרים כמפורט, ולשם קידומו, ביצע הנאשם פעולות ברכוש אסור, שמקורו במישרין או בעקיפין, בעבירות של קבלת דבר במרמה והונאה בכרטיסי חיוב בנסיבות מחמירות, כמפורט בכתב האישום, או ששימש לביצוע עבירות ואפשר את ביצוען. עבירות של קבלת דבר במרמה והונאה בכרטיסי חיוב מהוות עבירות מקור לפי התוספת הראשונה לחוק איסור הלבנת הון.

טיעוני הצדדים לגבי הטענות המקדמיות

6. כאמור בשלב זה מיקד הנאשם את טענותיו המקדמיות לשתיים: האחת חוסר סמכות של בית המשפט לשפוטו, והשנייה קיומו של פגם או פסול בכתב האישום.

7. יש לציין כי בפתיח לכתב הטענות המקדמיות צוין כך: **"כיהא לטענות מקדמיות המועלות בשלב מקדמי זה, ולצורך העלאת טענותיו המקדמיות בלבד, הנאשם יוצא מתוך נקודת הנחה, ודוק - הנחה בלבד, כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן במחלוקת. אין לראות בהנחה זו, המחויבת על פי הפסיקה, משום הודיה בעובדה מעובדות כתב האישום או בהסכמה עם המתואר בו"**.

8. הטענה המקדמית הראשונה שנשמעה מטעם הנאשם היא כי בית משפט זה חסר סמכות לשפוט את הנאשם. נטען כי בהתאם לסעיף 7(א)(1) לחוק העונשין הוגדרה עבירת פנים כ-**"עבירה שנעברה כולה או מקצתה בתוך שטח ישראל"** כאשר בסעיף 7(ג) לחוק העונשין מוגדר **"שטח ישראל"** כ-**"שטח הריבונות של מדינת ישראל"** והוא אינו כולל את העיר חברון, מקום מגוריו של הנאשם אשר הינו תושב הרשות הפלסטינית, ואשר לפיה נטען בכתב האישום בה בוצעו העבירות נשוא כתב האישום. עוד נטען, כי הנאשם הוא אינו האדם המכונה בשם **"T3es"**, וכי בידי ב"כ הנאשם מסמכים המעידים כי אותו **"T3es"** עדיין מופיע באתרים שונים, וכל זאת

בתקופה שבה הנאשם מצוי במעצר עד החלטה אחרת.

9. נטען כי בחינת האישומים שבכתב האישום תראה כי אין ראיות לקיומן של עבירות אשר בוצעו כולן או מקצתן בתוך שטח ישראל ולכן על בית המשפט לקבוע כי אין סמכות לשפוט את הנאשם במסגרת הליך זה.
10. עוד נטען במסגרת טענה מקדמית זו, כי מפעיל האתרים לא יכול להיחשב כ"מבצע בצוואת", עם אותם משתמשים ישראלים, ועל כן אין לבית המשפט סמכות לדון בעבירות של מפעיל האתר.
11. בהקשר זה נטען כי אין ספק כי מי שנושא באחריות הפלילית לשימוש בכרטיסי האשראי הינו המשתמש בלבד, היות והוא זה שמחליט האם לעשות שימוש באחד מהכרטיסים שפרטיהם פורסמו, הוא שמחליט באיזה כרטיס לעשות שימוש, הוא שמחליט באיזו חנות לממכר לעשות שימוש בפרטי האשראי ואת סכום העסקה, והוא זה שנהנה מהטובין שנרכשו באמצעות פרטי כרטיסי האשראי.
12. לאור זאת גרס הנאשם כי לא ניתן לטעון כי מי שהשיג את פרטי כרטיסי האשראי והחליט לפרסמם באתרים ייחשב כ"מבצע בצוואת", של המשתמש בהם שזהותו אינה ידועה והוא זה שעשה כאמור שימוש בפרטי כרטיסי האשראי.
13. ב"כ הנאשם הדגיש כי מי שהקים את האתר ותפעל אותו אינו מודע לזהות המשתמשים שביצעו את העבירה בדרך של שימוש בפרטי כרטיסי האשראי, ולכל היותר ניתן לייחס לו עבירה של "מתן אמצעים" למפרסם שביצע עבירה של מתן אמצעים למשתמש.
14. כך או כך נטען כי גם מפעיל הפלטפורמה, אף אם ביצע עבירה של מתן אמצעים למפרסם, הרי שמדובר במי שביצע מחוץ לגבולות ישראל, ובלא שהייתה לו מודעות ספציפית כי בכרטיס אשראי מסוים שבחר לפרסם מפרסם מסוים ייעשה שימוש על ידי מאן דהוא, ביום מסוים, בסכום מסוים, כנגד חנות לממכר מסוימת ועל כן אין לבית משפט זה הסמכות לשפוטו.
15. בכל הנוגע לאישום המייחס לנאשם מכירה פיקטיבית של טלפונים ניידים נטען כי יש לדברי המאשימה ראיות רק למקרה אחד קונקרטי של גולש ישראלי אחד, שהתלונן לביצוע העבירה המתוארת. כך או כך נטען כי בשל העובדה שלא ניתן להאשים את מפעיל האתר מבחינת סמכות טריטוריאלית הרי שלא ניתן להאשימו אף ביחס למקרה בודד של מכירה פיקטיבית של טלפון תמורת \$500. שכן, התרמית אם בוצעה, בוצעה בחברון ומפעילי האתר לא ביצעו כל פעולה פיקטיבית מול אותו ישראלי, לבטח לא בצעו פעולה פיקטיבית בישראל ובכל מקרה מדובר באתר שחסום לישראלים.
16. בכל הנוגע לאישום המייחס לנאשם פרסום מדריכים לביצוע עבירות מחשב נטען כי בכתב האישום לא נטען כי

משתמש כלשהו עשה שימוש במי מהסרטונים, וממילא לא נטען כי משתמש ישראלי כלשהו עשה שימוש בסרטונים, וממילא לא ברור מכוח מה סבורה המאשימה כי מדינת ישראל רוכשת סמכות באישום זה.

17. בכל הנוגע לאישום המייחס לנאשם עבירות של הלבנת הון נטען כי גם אם ניתן להוכיח כי חלק מהסכומים המופיעים בכתב האישום מקורם ב"רכוש אסור" ובעבירות שבוצעו בישראל, הרי שמאחר ופעולת הלבנת ההון לא בוצעה בישראל, הרי שאין לבית משפט זה סמכות לשפוט את הנאשם אף באישום זה. למעלה מן הצורך צוין כי עבירת הלבנת הון מוגדרת כעבירה עצמאית ונפרדת מעבירת המקור, אשר אחת מנסיבותיה היא שהפעולה ביחס לרכוש אסור נובע מעבירת המקור, ולכן ככל שעבירת המקור בוצעה במדינת ישראל, והלבנתה נעשתה בחו"ל, לא ניתן להעמיד לדין בישראל לגבי הלבנת ההון, אלא רק בחו"ל.

18. במסגרת הטענה המקדמית השנייה נטען כי המאשימה נמנעה מלפרט עובדות המהוות יסודות הכרחיים להתגבשותן של העבירות המיוחסות לנאשם, כך באישומים הראשון השני והרביעי, ולמעשה מעובדות כתב האישום אין אפשרות להבין מה מייחסת המאשימה לנאשם, וממילא אין שום דרך להתגונן אל מול אישומים עלומים אלו.

19. נטען כי מעיון באישומים הראשון והשני, כי המאשימה נמנעה באופן מוחלט מלפרט את האישומים, ולמעשה לשיטת הנאשם מדובר ב"כתב סתרים" ולא כתב אישום כמחייב מהוראות סעיף 85 לחסד"פ.

20. עוד נטען כי עצם השימוש בביטוי "או", הלקוח מחוזים בתחום האזרחי איננו אפשרי כאשר מדובר בכתב אישום. נטען כי כתב אישום אמור לפרט את העובדות אותן בדעת המאשימה להוכיח, והיה והיא תוכיח אותן מעבר לכל ספק סביר, יורשע הנאשם. ברם, נטען כי אם כבר עתה מודיעה המאשימה כי מדובר בעובדות חלופיות ואין היא יודעת אם מדובר בנאשם או אחרים, הרי שכבר עתה ניתן לקבוע כי אין ביכולת המאשימה להוכיח טענותיה כמתחייב, כך שכתב אישום אינו מגלה אשמה כנגד הנאשם.

21. נטען כי מחובתה של המאשימה לפרט את פרטי המשתמשים או את סכומי העסקאות שאושרו ואת הסכומים המדויקים שאושרו בבתי העסק, אשר לטענתה מגבשות את יסודות ההונאה בכרטיסי החיוב, ואין מקום שהנאשם ובית המשפט ינחשו לאלו עסקאות המאשימה מתכוונת.

22. נטען כי המאשימה לא פרטה את המקום והזמן שבהם בוצעו העסקאות.

23. נטען כי התנודות בשערו של המטבע הווירטואלי ביטקוין הינן קיצוניות, ומבדיקה פשוטה עולה כי בשנים המאוזכות בכתב האישום, במהלכן בוצעו העבירות המתוארות, שערו של הביטקוין היה נמוך בהרבה משערו במועד הגשת כתב האישום ועל כן נטען כי על המאשימה היה לציין את הסכומים המדויקים של שווי המטבע נכון למועד ביצוע העבירות כמפורט בכתב האישום.

24. בנסיבות אלו התבקש בית המשפט להורות למאשימה לתקן את כתב האישום, כך שיפורטו כל העובדות המרכיבות את יסודות העבירה כמתחייב מהוראות סעיף 85(4) לחסד"פ, ולחלופין להורות על ביטול כל האישומים.

25. מנגד, גרסה המאשימה כי יש לדחות את הטענות המקדמיות.

בכל הנוגע לטענה המקדמית בדבר חוסר סמכות, נטען כי הנאשם מבקש לאחוז את החבל משתי קצותיו, ולטעון מחד כי מדובר בטעות בזיהוי, ומאידך שבית המשפט נעדר סמכות מקומית כיוון שהנאשם מתגורר בשטחי הרש"פ. לאור זאת נטען כי ככל שהנאשם עומד על טענתו בדבר טעות בזיהוי הרי שאין כל משמעות למקום מגוריו.

באשר לטענה שמדובר בעבירות חוץ בלבד, נטען כי ממכלול הראיות בתיק מלמד שבנוגע לכל אישום לפחות מקצתה של העבירה בוצעה בישראל ועל כן מדובר ב"עבירת פנים", בהתאם לסעיף 7(א) לחוק העונשין.

26. עוד נטען כי הטענה לפיה העבירות שבוצעו באינטרנט הינן "עבירות חוץ" נדחתה זה מכבר בפסיקה, שכן בעולם הגלובלי בו אנו חיים כיום קבלת טענה זו תשמוט את הקרקע תחת סמכות שיפוט כמעט בכל מקרה שבו מתרחשת הונאת רשת או מקרה שבו העבריין אינו תושב ישראל. הודגש כי הנאשם הועמד לדין בגין עבירות שבוצעו על ידי משתמשים ישראלים במקום משובם בישראל או בגין שימושים שנעשו בכרטיסי אשראי שהונפקו על ידי חברות אשראי ישראליות על שמם של ישראלים תושבי ישראל (נפגעי עבירות), ואשר הניבו חיובים אשר נגבו בישראל.

27. המאשימה טענה כי בכל הנוגע למידת מעורבותו של הנאשם באתרים, והשאלה האם פעל כמבצע בצוותא, הרי שקיימות ראיות מעבר לכל ספק סביר אשר תוצגנה בבית המשפט בשלב הצגת הראיות. נטען כי אין חולק כי מידת מעורבותו של הנאשם, והיותו הרוח החיה מאחורי המיזם העברייני באמצעות האתרים, היא העומדת בליבת כתב האישום, ועל כן מעמדו של הנאשם כמבצע בצוותא אינה מהווה טענה מקדמית, אלא דינה להתברר במסגרת ההליך השיפוטי לאחר שיוצגו הראיות.

28. בכל הנוגע לטענה בדבר פגם או פסול בכתב האישום, נטען כי די בקריאתו של כתב האישום כדי לשמוט את הקרקע מתחת לטענה זו. המאשימה ציינה כי בכל אישום פורט טווח זמן במסגרתו בוצעו לטענתה העבירות המפורטות. כמו כן, הודגש כי לכתב האישום צורף נספח ובו פורטו מספריהם של כרטיסי האשראי הישראליים שנעשה בהם שימוש במרמה בנוגע למפורט באישומים.

29. לאור זאת, נטען כי אין כל פגם או פסול בכתב האישום.

דין והכרעה

30. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, באתי למסקנה כי יש לדחות את אותן טענות מקדמיות שנשמעו מטעם הנאשם. להלן נימוקיי.

31. בבוא בית המשפט לדון בטענות מקדמיות בתחילת המשפט, כל שיש לפניו הוא כתב האישום. לכן, לצורך הדיון בטענות המקדמיות בשלב הזה (להבדיל מטענות שבית המשפט מחליט לדחות את ההכרעה בהן לשלב מאוחר יותר במשפט, כפי שמאפשר סעיף 150 לחסד"פ לעשות), על בית המשפט לצאת מנקודת הנחה שהאמור בכתב האישום יוכח במלואו, ועל רקע הנחה זו יש לבחון את הטענות.

32. ואכן הנאשם הבהיר בבקשתו כי טענותיו מושתתות על ההנחה שכתב האישום יוכח במלואו, מבלי שהדבר יחשב כהודאה מצדו. ברם, מעיון בבקשתו עולה כי הנאשם לא הקפיד בכך ובקשתו זרועה טענות עובדתיות נוספות, חלקן אף סותרות את הנתען בכתב האישום. כך למשל, הכחשת הנאשם כי האדם המכונה באתרים בשם "T3es" וכי בידיו מסמכים המעידים כי אותו "T3es" עדיין מופיע באתרים שונים, בעת שהוא עצמו מצוי במעצר. מכאן, ככל שטוען הנאשם כי המאשימה נפלה לכלל טעות בזיהויו כמי ששימש הבעלים והמפעיל של האתרים הנזכרים, הרי שלצורך כך על בית המשפט להיחשף לראיות מטעם הצדדים.

33. כך גם בכל הנוגע לטענת הנאשם להעדר סמכות של בית משפט זה, בשל הטענה כי בשל היותו תושב חברון הרי שהעבירות המיוחסות לו לא בוצעו, אף לא מקצתן, בשטח הריבוני של מדינת ישראל. הטענה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו מחוץ לגבולות ישראל הינה טענה עובדתית אשר לא ניתן להסיק אותה מהאמור בכתב האישום, אך בשל כך שצוין בפרטי הנאשם כי הוא מחברון.

34. יתר על כן, אף אם אצא מנקודת הנחה כי הנאשם התחבר לאותם אתרים, ואולי אף ייסד אותם, מביתו שבחברון אין בידי להגיע למסקנה, למצער בשלב דיוני זה, כי כל העבירות המיוחסות לנאשם, על כלל רכיביהן, בוצעו מחוץ לשטח הריבוני של מדינת ישראל.

35. כלל המוצא הינו שסמכותו של בית משפט בישראל מצומצמת לדיון בעבירות שבוצעו בתחום הטריטוריאלי של המדינה. לכלל זה, קיימים חריגים המתייחסים לעבירות שבוצעו כולן או מקצתן מחוץ לתחום הטריטוריאלי של המדינה, בין על ידי אזרחי ותושבי ישראל ובין על ידי תושבי חוץ. החוק מבחין בהקשר זה, בין עבירות המוגדרות "עבירות פנים" שלגביהן העמדה לדין בבית משפט בישראל היא הכלל לבין עבירות המוגדרות "עבירות חוץ" שלגביהן העמדה בישראל היא חריג לכלל המותנה בהתקיימות תנאים ודרישות דווקניות (ראו: יעקב קדמי **על סדר הדין בפלילים** חלק שני כרך א' 1265-1267 (מהדורה מעודכנת תשס"ט, 2009)).

"עבירת פנים" מוגדרת בסעיף 7(א) לחוק העונשין, כדלקמן: **"(1) עבירה שנעברה כולה או מקצתה בתוך שטח ישראל; (2) מעשה הכנה לעבור עבירה, נסיון, נסיון לשדל אחר, או קשירת קשר לעבור עבירה,**

שנעשו מחוץ לשטח ישראל, ובלבד שהעבירה, כולה או מקצתה, היתה אמורה להיעשות בתוך שטח ישראל".

עבירת חוץ מוגדרת בהגדרה שיורית, בסעיף 7(ב) לחוק העונשין, כ"עבירה שאיננה עבירת-פנים".

הנה כי כן, סמכות השיפוט של בתי המשפט בישראל בעניינים פלייט, משתרעת על "עבירת פנים". הווה אומר, עבירה שנעברה כולה או מקצתה, בתוך שטח ישראל, והיא מקיפה גם מעשי הכנה, ניסיון, ניסיון לשידול או קשירת קשר לעבור עבירה, שנעשו מחוץ לישראל ישראל, ובלבד שהעבירה כולה או מקצתה הייתה אמורה להיעשות בתוך שטח מדינת ישראל.

36. כתב האישום מתאר מסכת ארוכה של מעשי עבירה, שלהם שותף הנאשם, כמבצע עיקרי, בלעדי או בצוותא. המדובר בעבירות שבוצעו לכאורה באמצעות רשת האינטרנט. בהקשר זה נקבע לא אחת כי אופיו הגלובלי של האינטרנט מקשה על הפעלת סמכות שיפוט מקומית ובינלאומית על מעשים מקוונים שעשויים להיות בעלי השפעה במספר אזורים (ראו למשל: בש"א (י-ם) 2841/03 **רעות אלקטרוניקה ורכיבים בע"מ נ' מראות אימאג'** (14.12.2003); ה"פ (י-ם) 3137/04 **AHAVA (USA)** נ ג דבלין.ג"י. (10.10.2004)).

37. בהתאם למתואר בכתב האישום משתמשים ישראלים ואחרים נטלו את פרטי כרטיס האשראי שפרסם הנאשם, בעצמו או באמצעות אחרים, וביצעו באמצעותם במרמה עסקאות שונות. עוד נטען כי ישראלי רכש מהנאשם או אחרים מטעמו מכשיר טלפון תמורת \$500, באמצעות אחד האתרים, מבלי שקיבל תמורה לכספו. עוד נטען כי הנאשם פרסם בעצמו ואפשר לאחרים לפרסם מדריכים לביצוע עבירות מחשב. מכל האמור, ככל שעובדות כתב האישום תוכנה, הרי שלמצער חלק מרכיבי העבירות המיוחסות לנאשם בוצעו בשטחה הריבוני של ישראל.

בהקשר זה, יפה פסיקת בית המשפט המחוזי בבאר שבע בע"פ (ב"ש) 21424-09-17 **מדינת ישראל נ' יונתן גולדשטיין** (26.9.2017), כדלקמן:

"ובענייננו, המשיב הואשם בבית משפט השלום בבאר-שבע בעבירות של ניסיון להטרדה מינית של קטין מתחת לגיל 15 ובעבירות של ניסיון למעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14, כאשר נטען, שניהל עם סוכנת משטרתית, עת חשב שמדובר בקטינה כבת 13.5, תקשורת בעלת תוכן מטריד ומיני, באמצעות האינטרנט. אכן, כפי שגם טענה הסנגורית, הכללים הדנים בעבירות המבוצעות באמצעות האינטרנט, מצויים בתחילת גיבושם. אולם, אם נלמד מההלכות המקבילות בתחום האזרחי, בכל הנוגע לשאלת הסמכות המקומית, הרי שניתן להניח, כי לא יהיה רק מקום אחד בגינו ניתן להאשים מי שמבצע עבירות באמצעות האינטרנט, כטענת הסנגורית, במידה ואלה לא כוונו כלפי מתלונן ספציפי. לטעמנו, במידה וקיימת גישה אל הפרסום האסור מכל מקום בארץ (כגון לשון הרע, איומים ועוד), הסמכות המקומית לא תהיה רק במקום מגורי הנאשם אלא בכל בימ"ש בארץ,

שכן "מקצת המעשה" הוא בכל מקום בו ניתן לקלוט את הפרסום שהועבר באמצעות האינטרנט (השוו לרע"א 530/12 שמחה יעקובוביץ ואחר נ' יוסף (ג'ו) אדוארד זיאס, החלטת כב' השופטת נאור, כתוארה אז, מיום 28/03/12).

הדברים דומים לעבירות המבוצעות באמצעות מכשיר הטלפון, כאשר בתי המשפט קבעו, כי אמנם תחילתם של המעשים במקום בו נמצא משמיע הדברים, אך משהדברים נקלטו על ידי אחר, אליו התקשר הדובר, הושלמה העבירה במקום בו מצוי קולט הדברים. כך נקבע, למשל, בעניין רע"פ 1178/97, גדליהו כהנא נ' מדינת ישראל (פ"ד נא(3) 266), כאשר ביהמ"ש העליון דן בעניינו של המבקש, שהוגש כנגדו כתב אישום בגין עבירת איומים, בשל איומים שהשמיע בטלפון כלפי המתלונן. המבקש טען באותו עניין, כי שיחות הטלפון בוצעו מגרמניה, ועל כן העבירה המיוחסת לו בוצעה מחוץ לישראל ואין תחולה טריטוריאלית לחוק העונשין. ביהמ"ש העליון דחה את הטענה וחזר על ההלכה, כי קליטת דברי האיום בישראל השלימה את ביצוע העבירה בישראל; כי 'מקצת העבירה' נעברה בישראל וקמה סמכות מקומית לבתי המשפט שבישראל. הדברים נכונים גם למקרה שבפנינו - הסמכות המקומית יכולה להיות גם במקום מגורי הנאשם, לפי הוראות סעיף 6(א) לחסד"פ, אולם היא קמה גם במחוז הדרום, המקום בו נקלטו הדברים שהשמיע, לכאורה, המשיב. אשר על כן, טעה ביהמ"ש עת קבע, כי לא קמה סמכות מקומית לבית משפט השלום שבבאר-שבע".

38. יתר על כן, שותף אני לפסיקה הקובעת כי הגדרתה של עבירה שחלקה או עיקרה בוצעה מחוץ לישראל כ"עבירת פנים", חשובה ותורמת למהות האינטרס הציבורי המצדיק את הגדרת אותה עבירה כ"עבירת פנים".

כך למשל בע"פ 5104/06 בניירישלול נ' מדינת ישראל (21.5.2007), הורשעו המערערים בקשירת קשר לפשע, יבוא סם מסוכן לישראל והחזקת סם שלא לשימוש עצמי. על פי עובדות המקרה המעשים שיוחסו למערערים בוצעו כולם מחוץ לתחומי ישראל והם נעצרו כשהסם בחזקתם, בעת עלייתם למטוס בבריסל בדרכם לישראל. המערערים טענו כי לאור עובדות אלו המדובר בעבירת חוץ. בית המשפט העליון דחה את הטענה וקבע כי המדובר ב"עבירת פנים" שאינה מצריכה הצגת אישור כאמור. וקבע: "משמעות הזיקה הטריטוריאלית הנדרשת כתנאי לסמכותו של בית משפט בישראל לדון בעבירת פנים, נועדה לקדם את תכליתם של דיני העונשין להבטיח את הסדר הציבורי בתוך השטח הריבוני של המדינה, ולהגן על הערכים הבסיסיים והנורמות של החברה בישראל. לפיכך, הנורמה הפלילית, כפי שהיא משתקפת בדיני העונשין, חלה על מעשה המוגדר כעבירה פלילית, המתבצע בתחום גבולותיה של המדינה, בגדרו של השטח שריבוניותה... יבוא סמים לישראל עומד בניגוד גמור להבטחת הסדר הציבורי בישראל ומנוגד לערכיה הבסיסיים של המדינה ועל כן יש אינטרס עקרוני בהחלת הנורמות הפליליות הרלבנטיות על המערערים. לטעמנו, אין מקום לספק כי מדובר ב"עבירות פנים" באשר יבוא הסם נושא פניו אל שטח מדינת ישראל...".

39. מכל המקובץ, באתי למסקנה כי העבירות המיוחסות לנאשם הן עבירות פנים שלבית משפט זה הסמכות לדון בהן. לאור האמור, נדחות טענות הנאשם בשאלת הסמכות הטריטוריאלית.

40. כמו כן, על בסיס המתואר בכתב האישום, לא מצאתי לקבוע, למצער בשלב מקדמי זה, כי העבירות המיוחסות לנאשם לא בוצעו בצוותא עם אחרים, בשים לב שהן בוצעו באמצעות המרחב הווירטואלי שמספקת רשת האינטרנט. פלטפורמה זו מאפשרת בין היתר למספר יחידים לקשור קשר לביצוע עבירות בצוותא, אף ללא הכרות מוקדמת ואף מבלי להכיר את זהות כל הנוגעים בדבר.

41. לבסוף מצאתי לדחות גם את טענתו של הנאשם לפיה כתב האישום המתוקן על נספחיו אינו כולל את הפרטים הרלוונטיים ההכרחיים והדרושים, במסגרת התיאור העובדתי של העבירות המיוחסות לנאשם. לבטח אין מקום לטענה כי אין ביכולתו של הנאשם להעמיד פרשת הגנה כנגד תיאור המעשים המיוחסים לו, ככל שבכוונתו לכפור בכתב האישום.

סוף דבר

42. מכל הנימוקים שמניתי, טענותיו המקדמיות של הנאשם נשוא החלטה זו נדחות אחת לאחת.

43. הנאשם ייערך להצגת תשובתו המנומקת לכתב האישום במועד הדיון הקרוב, כפי שנקבע במעמד הצדדים.

44. המזכירות תשלח החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשע"ט, 22 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.